

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1840/2023
11.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Друштво са ограниченом одговорношћу ХАНЕЗ ДОО Весениће, Општина Тутин, чији је пуномоћник Денис Мурић, адвокат у ..., против туженог МАРКЕТИНГ-ЕКСПОРТ АД за производњу, трговину и услуге Лепосавић, чији је пуномоћник Ратомир Крстић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 69.885,60 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 3513/23 од 13.07.2023. године, у седници већа одржаној 11.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 3513/23 од 13.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 4Пж 3513/23 од 13.07.2023. године.

Образложење

Привредни суд у Нишу је донео пресуду 5П 139/2023 дана 11.05.2023. године, којом је у I ставу изреке укинуо у целости решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1254/2018 од 11.09.2018. године; у II ставу изреке укинуо у целости решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1245/2018 од 11.09.2018. године; у III ставу изреке укинуо у целости решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1241/2018 од 11.09.2018. године; у IV ставу изреке укинуо у целости решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1280/2018 од 11.09.2018. године; у V ставу изреке укинуо у целости решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1292/2018 од 11.09.2018. године; у VI ставу изреке укинуо у целости решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1291/2018 од 11.09.2018. године; у VII ставу изреке укинуо у целости решење о извршењу Привредног суда у Нишу ИИв 1265/2018 од 11.09.2018. године; у VIII ставу изреке усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу исплати износ од 14.760,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2017. године до исплате, износ од 11.325,60 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2017. године до коначне исплате, износ од 14.040,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2017. године до коначне исплате и износ од 5.472,00

динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2018. године до коначне исплате, те 20.000,00 динара на име накнада због кашњења у испуњавању новчане обавезе у комерцијалним трансакцијама; у IX ставу изреке делимично одбио тужбени захтев тужиоца у делу да суд обавезе туженог да тужиоцу исплати износ од 5.227,20 динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2017. године до коначне исплате, износ од 305,04 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2016. године до коначне исплате, износ од 15.140,40 динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2017. године до коначне исплате, као и износ од 120.000,00 динара на име накнада за кашњење у испуњавању новчане обавезе у комерцијалним трансакцијама, као неоснован, и у X ставу изреке обавезао туженог да на име накнаде трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 27.883,71 динар.

Привредни апелациони суда је пресудом 4Пж 3513/23 од 13.07.2023. године одбио жалбу туженог као неосновану и потврдио пресуду Привредног суда у Нишу П 139/22 од 11.05.2023. године у ставовима VIII и X изреке.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену благовремену посебну ревизију изјавио је тужени, којом пресуду побија због погрешне примене материјалног права, у целости.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023 – др. закон) у ставу 1. одређено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни суд је испитао разлоге ревизије и с обзиром на предмет тражене судске заштите и на разлоге пресуђења закључио да нису испуњени услови за изузетну дозвољеност ревизије. Нема потребе у овој парници за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Ревидент не указује на другачију судску праксу исказану у правноснажним пресудама и одлукама Врховног суда донетим о тужбеним захтевима из истих чињеничноправних ситуација, нити има потребе за новим тумачењем права.

У суштини, ревидент указује на погрешно утврђено чињенично стање о садржини правног односа између парничних странака из кога потиче потраживање тужиоца о коме је одлучено побијањом пресудом тако да је делом одбијен тужбени захтев, а делом усвојен. Према разлозима првостепене пресуде тужилац је доказао да има потраживање од туженог по основу купопродајне цене за испоручену робу по испостављеним рачунима и да је потраживање доспело даном пријема робе, а да тужени током поступка није доказао да је по рачунима платио, или да је угашен дуг на други законом предвиђени начин, у делу у коме је усвојен тужбени захтев. Ревидент износи своје тумачење одредаба уговора о пословној сарадњи закљученог између парничних странака, према коме није дошло до настанка дужничко-поверилачког односа међу парничним странкама јер тужени није продао робу, а нису били испуњени услови да о продатој роби саставља извештај тужиоцу, нити да тужилац испостави фактуре туженом за исту.

Како евентуално погрешно утврђено чињенично стање о садржини уговорног односа између парничних странака није дозвољен ревизијски разлог за посебну ревизију, нити је евентуално погрешна примена материјалног права у доношењу правноснажне пресуде сама по себи довољна за изузетну дозвољеност ревизије у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је, у првом ставу изреке, решио да не дозволи одлучивање о посебној ревизији, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Оцењујући дозвољеност ревизије по одредби члана 403. ст. 2. и 3. Закона о парничном поступку, Врховни суд је закључио да ревизија није дозвољена, јер према вредности предмета спора од 69.885,60 динара, спор је мале вредности у смислу одредбе члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, па се примењује одредба члана 479. став 6. ЗПП, по коме ревизија није дозвољена.

Стога је применом одредбе члана 413. ЗПП Врховни суд одбацио ревизију као недозвољену у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић